

Nieuwsflits uit Nederland en Nepal (2) - oktober 2019

Het was een warme zomer. De hitte had zo zijn vertragend effect. Toch gebeurde er van alles bij Sathiko Sath. Het bezoek aan Nepal van Charles, onze voorzitter, en Hilde, de vicevoorzitter, van eind mei tot half juni was zonder meer vruchtbaar. Het was een feest om onze klas 10-studenten mee te maken als 'onderwijzer' in hun dorpsscholen. Maar er werd ook een aantal moeilijke besluiten genomen die ondertussen daadwerkelijk ingevuld worden.

Geslaagd voor het SEE

Het *Secondary Education Exam* is het landelijk staatsexamen aan het einde van klas 10. Het resultaat ervan is bepalend voor de vervolgopleiding. Dit jaar stonden 11 Sathiko Sath-scholieren voor deze uitdaging. Ze deden het geweldig. Ratna, de huisvader, schreef terecht in zijn mail van 27 juni dat er nog nooit zo'n goede resultaten behaald werden "in the history of Sathiko Sath". Twee meisjes op kop, Lakpa Sherpa en Yesika Dangol, met het hoogst mogelijke resultaat: een A+. Dit is meer dan 90% van de punten! Aung Nyime Sherpa (m), Balram Tamang (j), Cheena Magar (m) en Pradeep Gurung (j) deden er met een A (80 tot 90%) nauwelijks voor onder. Martin Dhaubadel (j), Mingmar Sherpa (j) en Robin Shibabhakti (j) behaalden een B+ (70 tot 80%). Shyam Tamang (j) en Saraswoti Gurung (m) tenslotte behaalden een B (60 tot 70%). We waren allemaal supertrots. De studenten hadden dan ook keihard gewerkt, en Ratna met hen.

Hoe verder na SEE?

Dan breekt opnieuw een spannende periode aan. Want hoe nu verder? De testen bij de *Nepal Youth Foundation* (NYF) helpen hierbij.

. Soms ligt de keuze voor de hand, zoals voor Lakpa en Yesika die voor hoger secundair onderwijs kozen bij het Little Angels' College (LAC), allebei richting *Science*. Ook Aung Nyime en Cheena schreven zich in bij het LAC, resp. voor *Science* en *Management*.

. Pradeep gaat een beroepsopleiding voor 'health assistant' volgen. Balram koos eveneens voor een beroepsopleiding, *auto mechanical engineering*.

. Cheena, Mingmar, Robin en Shyam gaan het hoger secundair onderwijs op een andere school volgen. Daarmee nemen ze afscheid van Sathiko Sath. Ook Martin gaat zijn eigen weg.

Teach the Kids (TTK)

We schreven reeds eerder over dit nieuwe initiatief. Tussen het SEE, dat plaats heeft eind maart, en de uitslag van dat examen zit een lange vrije periode van meer dan twee maanden. We hebben, samen met het Nepalese bestuur, besloten om deze periode op een bijzondere manier in te vullen: de kinderen konden die tijd gebruiken om iets terug te doen voor hun gemeenschap en wel door les te geven op school in hun dorp. Vorig jaar was er al een veelbelovende *pilot*. Dit jaar werd een strak plan gemaakt door de Sathiko Sath-alumnus Sonam Sherpa samen met Ratna. De LAS vond het een geweldig plan en heeft de kinderen goed voorbereid. En zo kon het dat Charles en Hilde in Bhimkori en in Thulo Parsel deze 16-jarige jongens en meisjes voor de klas zagen staan als bijna volleerde leraren. Helaas was het niet mogelijk om alle scholen te bezoeken. De weg naar Dhading was onbereikbaar door modderstromen en Okhaldhunga was wegens de afstand onhaalbaar binnen hun tijdsbestek. Het was voor iedereen een geweldige ervaring. Zowel de studenten als de leraren drongen erop aan om dit ieder jaar te doen. Sonam reisde met ons mee. Hieronder een deel van zijn verslag, met daarna fragmenten uit het verhaal van twee jonge 'leraren', in hun eigen bewoordingen. En natuurlijk ook foto's...

Sonam:

The students supported by Sathiko Sath who gave SEE or grade 12 exam are sent to their village as volunteering teachers for two months. This program is called Teach The Kids (TTK). Eleven students actively participated in volunteering program for two months in their respective village this year.

"We enjoyed the volunteering program and also got chance to learn a lot about our village condition in those 2 months. We are very happy to do something for our homeland." This was common answer given when I asked the volunteering students how effective TTK project was.

Yesika. Zij heeft altijd in Kathmandu gewoond en gaf daarom les aan de Yuba Sahabagita Secondary School in deze stad:

Volunteering has always been a subject of my interest... My volunteering for nearly two months in these holidays has become a perfect memory of my life... I felt deplorable on seeing the school in such a poor condition although being situated in Kathmandu valley... I had introduction with the children. I taught them as well entertained them. As the days passed I was able to establish close relation with the children... The support of the teachers made me blissful.

Balram was teaching at the Shree Prakesh Secondary School in his own village: *The condition of the school is not good as in Kathmandu valley and condition of the student is poor in language. Lack of proper home guidance, stationary facilities and book was not provided... My experience was nice because teacher supported me like as a teacher... I got opportunities to teach in my own village. This voluntary program is very effective for the students to learn about the condition of their village*

Een moeilijk besluit

Een paar jaar geleden besloten we, op advies van de LAS, om de studiefinanciering van de kinderen uit te breiden met het hoger secundair onderwijs of met een beroepsopleiding. De Nepalese maatschappij veranderde in rap tempo en de arbeidsmarkt stelde hogere eisen. Het is een ontwikkeling die doorgaat. We kunnen nu inderdaad vaststellen dat onze kinderen echt iets bereiken. Wat we toen echter niet konden voorzien: dat het zoveel moeilijker zou worden om donateurs voor onze stichting te vinden.

Deze vaststellingen leidden ertoe dat we aan de ene kant probeerden meer donaties te verwerven en dat we aan de andere kant keken waar we konden besparen. De terugkeer naar maximaal 25 jongens en 25 meisjes passend bij de capaciteit van de twee huizen heeft o.a. hiermee te maken. Maar deze laatste maatregelen hebben pas hun effect op wat latere termijn en/of bleken nog niet voldoende. Nu er zo'n grote groep kinderen zou doorstromen naar hoger secundair of beroepsopleiding moesten we bedenken hoe we dit konden financieren.

Stoppen na klas 10 was alsnog geen optie.

De bijdrage aan de vervolgopleiding beperken? Op dit spoor zijn we verder gaan

nadenken en tot een onzes inziens redelijke bezuinigingsmaatregel gekomen. We zijn daarbij uitgegaan van de kosten voor klas 11+12 aan het LAC. We hebben aan het Nepalese bestuur voorgesteld om 50% van de *schoolfee* te betalen, d.i. 60.000 Nrps. De ouders betalen de andere 50%.

Maar wat doen met de beroepsopleidingen? Die duren soms langer en zijn vaak ook duurder, maar soms ook goedkoper of korter. In deze situaties geldt dat voor maximaal 2 jaar 50% van het schoolgeld voor onze rekening is. De andere helft betalen de ouders. In het geval dat een opleiding duurder uitvalt, betalen we het maximumbedrag van 60.000 Nrps (= vergoeding van kinderen die naar de LAC gaan) en de ouders het restant. De ouders worden dus zelf volledig verantwoordelijk voor studiekosten van het 3de of zelfs een 4de jaar.

We garanderen vooralsnog de verblijfkosten in het hostel.

Iedereen zal begrijpen dat het heel lastig en vooral pijnlijk was om dit plan neer te leggen bij het Nepalese bestuur. En hoe zouden de ouders reageren? Uiteraard stond niemand te juichen. Maar er was vooral veel begrip. Het is nu afwachten hoe alles uitpakt, m.n. of de ouders in staat blijken zich aan deze nieuwe regels te houden.

Een stichting leiden is niet altijd even eenvoudig.
Het vraagt soms het nodige wikken en wegen.

Maar één ding is zeker: Sathiko Sath maakt het verschil.

***Blijf ons helpen. Doneer, Like ons op Facebook.
Gebruik Sponsorkliks wanneer u online iets bestelt
(zie www.sathikosath.nl/shoppen-via-sponsorlinks/)***